

Излази у Београду
Средом, Петком и
Недељом.

СТАЈЕ ЗА СРВИЈУ

НА ГОДИНУ 100 ГР.
НА ПО ГОДИНУ 50 ,
НА 3 МЕСЕЦА 25 ,
МЕСЕЧНО 10 .

ЗА АУСТРО-УГАРСКУ
НА ГОДИНУ 12 ф.
НА ПО ГОДИНУ 6 ,
НА 3 МЕСЕЦА 3 ,
МЕСЕЧНО 1 .

ИСТОК

ЛИСТ ЗА ПОЛТИКУ.

БРОЈ 89

У БЕОГРАДУ 18 АВГУСТ 1876.

ГОДИНА VI

БЕОГРАД 17 августа

Мозак нам престаје дејствовати, кад читамо бечкопештанске новине и грди им против Србије а лажи против српског оружја. Чисто нам је невероватно, да ови људи, којима је само јеврејски интерес на уму, могу што чинити без интереса, па зато би нам било очевидно, да су ове журналисте плаћене од Турака, кад не би знали, да су турске кесе празне. Шта је даље покретач њиховом туркофилском бесу?

Они су Јевропљани, хвале се да заступају јавна мишљења првих јевропских грађева и да су преставници науке и цивилизације, па ипак ломе копље и мастилом прљају хартију за мрак против светlosti, ропство против слободе, за мухамеданце против хришћана, за Азију против Јевропе.

За што то?

Јевреји не крију узрока томе. Они нису кадри написати ни три врсте, а да им се, као прведи конац, не провуче њихов

сије. Гњечењи Словенство, чивутарија се боји освете, па у својој разгрејаној машти привиђа баук панславизма и онде, где од њега лема ни трага. Србија, која се лигла, да збрише погано господство азијатских убилаца и паликућа, није пред њиховим очима ништа друго, него авангарда словенске послаје.. Отуда јед и лажи против ње, отуда израиљска љубав према Турсцима.

Не чудимо се, што су лагали донде, док су Турци на нашој источној обали, бар стратегијски, били од нас у превази, али нам је чудно, што се непонрављају у својим грешним вазорима ни онда, кад је ствар сасвим други вид добила, кад су Турци проторани из отаџбине, и кад су на Алексинцу извукли батина.

Ви мислите, или да су ваши читаоци глупи, па неће осетити ваше лагарије, или сте се бутун одлучили да заједно с Турсцима одете у содом.

Иначе како би то било, што сте ви урнебес дигли да је Србија пропала, кад су Турци заузели линију Зајечар-Књажевић, а сад опет велите, да Турци опет побеђују, па да су проторани из свију тих позиција које су потоком крви задобили?!

Цариградски телеграми досад су се стоти пута ухватили у лажи. Српске званичне депеше и у невољи показаше се исто тако верне и истините, као победне пруске депеше из царевог стана 1872 год. Па ипак ви навалице верујете лажним цариградским депешама!

Али зато тако и пролазите! Цариградски телеграм, да претрпа губитак Тресибабе и Грамаде, слагао вас је, да је Ејуб паша тешким маршевима „изненадио“ Черњајева на Алексинцу, да је већ заузeo „кључ“ Алексинца, варош запалио, да су се Срби већ повукли на Делиград, и да

ће Турци поћи право на Београд. А кад тамо, Ејуб-паша, у друштву сајб-пашом, имао је седам дана да се у њучу* своме крваво бори са Србима, и поседам дана с крвавом главом и силном јском побеђао је и оставио „кључ“ Алексинца.

Видите ли dakле, како се из Цариграда као будале за пос ву? И ви им ипак верујете!

Шта више ви сте пред њим читаоцима све једнако толико бибазни, да проповедате о турским побама. Где су те победе? На Вучјем Долу? На Кучима? На Алексинцу? Малу кнезијену Србију нисте савладали, ниги сте моји прорти унутра, шта више на свима се странама извукли батина, а како вам јешио посао са Црногорцима није нам нужно понављати. Српска офензива због неки погрешака морала се прометнути у дефезиву; ова је била снажна и тursки је нападај тако сломљен, да је генерал Черњајев у неколико већ предузео оференску.

А ви, који сте толико прорзљиви да булзантите о турској надмоћности, певате о неком миру. Ми нисмо противни миру, јер смо ради њега и рат отпочели. Али какав мир ми хоћемо, својевољно неће нам дати турске харамије. Ми хоћемо не само мир за себе, јер тај смо и пре имали, ми хоћемо трајан мир и за своју браћу, за коју се узаман заузима дипломатија преко Андришијеве ноге и берлинских зајучака, ми хоћемо слободу своје браће, која се може основати само на пропasti разбојника, дивљака и паликућа.

Међутим и кад би ми пристали да понуде мир — с киме да га склапамо? Са турском владом? У Цариграду влада анархија, безвлађе. Једног су с дана зликовци удавили, другог некрунишачог држе у хансу и опијају га ликером, а они жаре и пале по царевини, вити се за ко није ни ко плаћа. Ово су горе пустахије од дахија, против којих су Срби султане брањили. Па зар с тим паликућима Србија да склапа мира?

У својој прокламацији кнез Милан је изјавио, да не диже мача против султана него против зликовачке чете, која бесни по империји, а највише по Босни, Херцеговини, Старој Србији, и Бугарској. Ту аждају морамо у главу убити, па онда ћемо о миру говорити; јер те харамије, не би никлале ни палиле по земљи, кад би им штостало до мира, и кад би се бојали од дипломације. У рату и паљевини траже они живота, у миру би се задавили — они а не ми неће мира.

И заступници образоване Јевропе преко своје штампе на срамоту садањега века бране ове погане измене, којих је недела г. Ристић у познатој ноти побројао, бране насиљнике, разбојнике и хајдуке, који су своју земљу у пустош преобразили!

ПРЕТИЛАТА, ПИСМА, ДС-
ПИСИ И ОГЛАСИ ПРИМАЈУ-
СЕ САМО У УРДНИШТВУ
„ИСТОКА“ У БЕОГРАДУ,
У МИЛАНКОВОЈ КУЋИ НА
„ТЕРАЗИЈАМА“

ЗА ОГЛАС РАЧУНА СЕ;
ПРИВ ПУТ ОД РЕДА 1 ГР.
ПОСЛЕ СВАКИ ПУТ ПО 20
ПАРА.
ЗА ПРИПОСЛАНО 3 ГР.
ОД РЕДА.
РУКОПИСИ СЕ НЕВРА-
ЋАЈУ. —

Но радите како знате! Мирите се ви са софтама, молама и улемама, а за нас нема мира без вилајета босанског и призренског!..

Писма из Восне.

XXIX.

Сарајево 6. августа.

Оно чудно коло ратне среће што случајно и привидно бијаше нагло на страну наших крвника и разбојника човјечанства већ доволјно откри, шта све наши стари и злобни непријатељи нама наплеали бијају; они почеше ликоти као дивљаци кад своју жртву-човјека бjeљца на ражњу пеку и око њега своје варварско коло ухвate и у помаман крик ударе.

Толико се беху заборавили, да су нашем славном и витешком кнезу и господару Милану намјенили судбу Наполеона III. у 1870 год. и Карла Алberta у 1849.

Јадници заборавише, да су сад врјемена са нашем кнезу "за је такова катастрофа нама и нашем кнезу" немогућа, јер сас и да се није у главном стану српске војске крјенко хтело а мирно и свијесно одлучило, све оно чинити што се збило, и од шта се поуздано добром усјеху надало, без бојазни ма од каква и ма од чијег суда, него да је, не дај боже, панични страх све оно учинио, тек би и тада прави по раз за наше крвнике настao.

Или је збиља нашим непријатељима толико страст опачине и мрзла засљенио ум, да не виде оно, што још до сад нити у хладу нити у потаји, него на виду и на сунцу готове одлуке као запета пушка стоји. Па с тога се ми и не срдимо, а не дај боже, у очајање да падамо, што и неки наши пријатељи и рођаци рекоше, е за нас, после заузетог Књажевца, нема више спасења, нити Србији друге и веће славе него ако усције, да душманина из Србије пртера.

Оно је истина, да, кад критика полази са преконцептираним тачкама и кад служи некој уједирисаној системи, да јој може поћи за руку, да разглати нове мисли, да смисли оцјене изворије, да покаже чудне и смјеле згоде, али то је скоро увек без основа и вредности: тиме се разастију дивна миња, али не чинови, узвишене парадоксе али не истине, али све ово само је зато да се чини говор.

Нити нам је пужда доказивати, нама, бившим најчemerнијим робовима кроз пет вјекова, да политична симпатија нити је значила, нити значи, нити ће значити што друго, него глас, који више: гледај како ћеш се сам од пропасти снасти. Али овакву симпатију за нас и за наше ослобођење не хране сви наши пријатељи и рођаци, па и ако неинтересија хришћанске Јевропе толико значи, колико „тамани зајеру, Турчине, Србе и Словене, хришћане, колико хоћеш, не бој се, да ће хришћани њима у помоћ прискочити и теби, крвику и исконику крста и човјека за врат ногом стати.“

Само се на тај начин може протумачити мно, што агенти и најамници чивутскији

царски међу нама раде, на вр
ван начин.

Ми смо знали и прије да Јевреј
лом свету иде у вољу, да у пркос циви
јевропској постоји једна држава паликујућа поци
изацији

Али нијесмо се могли надати, да ће се
кољуби толико понизити, да забораве на
и поштење, и да за своје цељи препоручују и
употребљују средства, која су иначе недопустљива.

Али језујите нису никад бирале за цељи себи
среста.

Што је Васић сновao с бискупом и неким
фратрима против нашег ослобођења, мишља-
смо, кад је Клек затворен и Васић у Скадар
послан, да је све на том и остало; али се пре-
варисмо.

Хапилук Валтартов по католичким мана-
стирима кад се изјаловио, онда у израиљском
листу „Тагблату“, угледа сјетљост изјава фра
Грге Мартића и дра Галанте!

Ово је толико искро и непоштено, колико и
будаласто и издајнички.

Изјаву у име католика босанских, да уз фра
Гргу један Чивутин Јеврејин — протуга и ау-
стријски подајник и шпијун потписује??!

Ако ишта треба непомирљивом мржњом мр-
зити, то треба ово подло, химбено, малодушно,
притворно, невјерно, и издајничко дјело фра
Грге Мартића, пјесника, „осветника“, сина крши-
домовине, свећеника богочовјефа Христа и при-
јатеља Штросмајерева.

Веће бруке за фра Гргу и Аустрију бити не
може. Од толико фратора и католика — па и
ако их је једва 100.000 а не 200.000 — па да
се нико живи не нађе, да изјаву — на жалост
Србина Тодоровића, аустро-угарског ќенерал-
ног конзула у Сарајеву — потиши с фра Грг-
ом, него Јеврејин и сјетљски противу и пот-
пуни пустолов Галантјај, доктор, који опет ово
дана и дође и оде, и који је ујдурисао некако
писмо, које је тобож из Пеште стигло од та-
мошње ујуре, у коме се препоручује и прјести,
да уз Србе не буду, него да буду уз устрију
која ће на сваки начин сад одмах узети Босну
чим „Раце“ Турци потуку, као што је међу
царевима углављено!*

Писмо је одмах растурано, те тако доктор
Галантјај оде опет данас пут Пеште да друго
снује, јер се ово откати није могло.

Не знамо шта ће сјеверни стриц рећи па
ово, кад чује, како јевреин тумачи и практицира
„неинтервенција“ и има ли какве све-
зе ово подло и издајничко дјело фра Гргину
с бављењем Штросмајеревим у Бечу?

Ми још износимо ради ничега другог,
нега да се, шта је све рађено и шта се
ради, да се је шајдучка и разбојничка Турска
и да, а ми јужни Словени да се још гроз-
и проше и за дарек петстојећег бру-
ног ропца тако прикујемо, како би само
булех и нео измученог народа нашег за по-
вест остало.

Овако и ристос заповједа, да се ближијем
чини, а ово је и заслужили, што смо хриш-
ћанску пројекту и њихово господство нашим
петстојећим ројством искупили!

Него пријећна радост због славне и дивне
побједе српске оружја, нас је толико занела,
да нијесмо мах врјемена, да мислимо на гну-
сно поступања наших перфидних и покварених
непријатеља вје више презирено него мрзимо

и којима је захвалити морамо, што је
ово дана сутанов министар спољних дјела,
талијанском посланику послао поту у којој на-
шег Петрановића, као талијанског штићеника
највећим, највносијим и најопаснијим аген-
том револуције у Турској назирије, и ако се он
још никада и макао није из Сајарева, и ако ни
коракнути неможе без туџета свакојаких шпи-
јуна и ато јевагд неколико дана с прјетњом
његово прогаство, валија захтевао. Знајмо ми,
да би они хади Петрановића као и Милетића,
Касапиновића Парловића и остale родољубе у
бутурницу стијати, да труну у хапсу, као ми,
што смо гриди и пропадали у петовјековном
рэбојничкој ројству. Али ако наши погани
непријатељи исле, да је човјечност, самонре-
горење, усхијење, мушки и јуначка одлука да
побједи све и праведна ствар усанула и да-
леко од њих од ишег народа побјегла —,
онда су се сто тако јадно преварили, као и
паклено раздрили и ожалостили, кад чуше, шта
Срби од Тука код Књажевца учинише и ка-
квом дивној и неумрлом славом српски кнез и
српски народ окруни се и прослави.

Врједно је знати, да су Турци глад просули
да је 10 табора војске од Сјенице преко Фоче
колико и оно, да имају милијун гроша у каси
у којој се ни цигле паре не налази.

Познати Бечет-ефендија стиже данас из Мо-
стара, да пита, шта ће и како ће без војске и
новала?

Новодојни немачко-турски конзул Фро-
мел, као да ће достојан бити нашег поштова-
ња. Руски конзул оде за неколико дана на
допуст.

Башибезуци не престају бежати. Ово дана
бијају овде дахије бањалучке: Фехим - еfen-
diјa, с братом, Гушићем, џесијом, гадијом и
присједницијом трговачког суда. Вратише се о-

наст. Добише тајно упутство од Назиф - наше,
кому преко Екмића и један смотак жута по-
купши. Турчин остаје Турчином.

Професор Пазле Александров Висковитов,
управно је овај позив на илемиту браћу
Русе:

Браћи по Христу!

Далеко од нас у словенској земљи, која
је сада под турском влашћу, живе Срби, Бу-
гари и други народи, који су браћа наша и
по језику и по вери Христовој. Из тих пре-
кодунавских области, где су свете горе, по-
никла је у старо доба и права вера Христовог
учења, поникли су први списи древних све-
титеља, мученика наших. Отуд је прешла вера
и закон господњи у руску земљу и не беше
за њу недостатка у срцима праведних.

Послао је господ нама Русима тешко ис-
кушење, те поганицица роваше над нашом три-
ста година и увиштаваху Татари вере Муха-
медове, цркве божије, а децу и жене мучише
и срамотише. Не беше у нас недостатка у
вери и дође избављење и надвлада земља ру-
ска непријатеље своје.

Послао је господ тешко искушење и јед-
нокрвоно браћи нашој у области прекодунав-
ској. Три стотине година поганици - Турци
чине своја безакоња над тим народом. Много
пута подизаше се народ тај против својих му-
читеља, но не могаше надвладати их; није
се смиловао господ. Крвљу хришћанском сва-
је земља пропитана.

Поново сада острвише се Турци и нема
спаса и поштеде од њих ни староме ни ма-
ломе. Турци измучише народ глобама и на-
метима. Не могаше отрети очеви и браћа
разорења својих кућа и бешчашћења сестара
и кћери својих. И мало и велико листом уста
против угњетача својих. Преврши се и њи-
хових триста година мучења. Може бити да
је се и сажалити господ и послати им срећу
против испонјатела и избављења од Турака,
кад што је то и у своје време и русија
ослободио испод јарма татарскога, мучења та-
стагодишњега.

Страшно је сада наступило разоравање и
пакост турска. Пале они села, куће хриш-
ћанске, на крст распињу старде, децу на виле
подбацују и на коља набијају, секу им но-
севе и уши, одрубљују руке и ноге, живе
сажижу, живе на отју пеку. Исецују пар-
чади меса из тела беспомоћних и псима бацају
да их растргавају. Жене бешчасте, старде звер-
ским предају мукама, девојчице предају
ројство тешко на бешчашћење и срамоту...!

и „браћа“ Хрвати похапсили све што би још
могдо приповедати помоћ мајци Србији; он је
знао да је финансија и жандармерија као гуја
опасала фиске реке, Саву и Дунаво, и да су
сви чамци ноћу под званичним локотом. Он је
својим очима видио толике људе у хапсу, што
хтедоше Шумадију, а — он је ипак у Бео-
граду!. То га је и веселило и једило... Или
нема срдј, као позатварана момчад, што по-
сукта у Србију? Стари Јово, ти си још и пош-
тен и одјажан, али си изнемогао, немаш онога
на што „финансији“ пазе, младости, могао си
дакле ступити на српску објту, јер ти не мо-
жеш „штедити њиховом пријатељу Турчину“..

Тек сад је Јово протрљао очи и још јед-
ред одјажно погледао око себе, да види је ли
збиља у Србији. Гледа наоколо, види пандар-
ску униформу, види куће, кола, еспан, људе —
исто као и прево! Је ли то баш Србија? Види
фесове, па би чисто рекао да јесте; али и ци-
линдари има много. Но гле, сад му се очи у-
кочише. Угледао је нешто од чега му је срце
задрхтило... Груди му се разјариле, очи засја-
јиле, гледао је у није се могао нагледати. Шта
је го гајнуло тако српску старину? Видео је
силие гробојнице, што су накитиле српске куће,
као што извјеће реси пусти градину и као што
врлине краси младо девојче...

„Јесте то је Србија!“ — кликнуо је стари
Јово је у тријумфу — „то се вију српске на-
родне заставе, ту су поницали они коренови,
што су код нас задављени!“ И доиста, то је
часак, што га је Јово од срца благосиљао. Кад

турски владати, прво им беше, да забране срп-
ске тројбојке, под којима је Чарнојевић напу-
нио угарске пределе, а доцније су са овом за-
браном све строжије поступали, док нису узап-
тили и саме званичне општинске барјаке, па
би и саму првеноплавобелу боју збрисали са
света, јер само их тако не би мучили и у по-
стели вамирски снови о „буни“ српској —
стари Јово већ се одрекао слатке помисли да
још једаред види српску заставу, али је ње-
гова резигнација била ташта, он је опет пред-
собом гледао српске барјаке, бројао, а не мо-
гао их избројити...

Као у сују повијајући се за чарма леп-
шавих застава пошао је лаганим кроком пре-
улице београдске и посматрао је све редом за-
ставе шапућући за сваку да је дивнија од пре-
ђашње. Уједаред загрми с бедема градских
топ, један, два три... стари Јово није их могао
срачунати. Тек је ухватио да мора бити од
стотине више. Он је чуо, да су Турци искали
то једаред види за славу свога пјанице. Је ли
то? старина се до костију стреса...

„Што пущају топови? — запитао је Јово је
дно шегрче.

„Бе — зар и то болан не знаш? Родио си
кнезевиј!“ — изустило је шегрче и отрча сво-
јим путем.

Суво лице старије пробије румен тешко
зато што беше од шегрчета посрамљен, нега
што му је чаша радости преврела, у срцу му
је прекипело, крв се узрјала, и човек кад га
је у томе тренутку погледао, веровао би, да му
је старији облик пуста кријка, под којом

ПОДЛИСТАК

РАТНА ПРИЛИКА

(Истражни сл. чај).

I.

Стари Јова излазио је с лађе на Сави.
предаје је цандару једну хартију, изашао на
обаду, прекрстio се, сагиуо се и — земљу по-
љубио. Но нико се томе није чудио. Савска
публика већ се навикла на таке троњавајуће
призоре, кад се Србин из прека први пут нађе
на српској земљи. Њему је мешта толико го-
дина вајала то парче самосталне српске земље,
ту кончу за препоројај и косовску освету срп-
ску, и у колико су душмани његови више мр-
зили тај Пијемонат, у колико је зулум маџар-
ски више осећао, у толико је Србин усхиће-
није ступао на српску обаду, а камен туђинске
пакости с груди му се одвлањао и са грмља-
вом пловећег пароброда зароњавао се у дубине
савских таласа...

Стари Јова се и сам чудио од када му се
толико срећа најмешила, да види оно, што
никад није видео, и о чему је само снове ни-
зао, да позна мајку свега Српства, дичну Ср-
бију. Њему је мозак проврела патња његових
суграђана; њега је до срца затиштао удес вође
народног Милетића и десног му крила Каса-
пиновића. Он је чуо да су Маџари, па за њима су после 1870 год. Маџари почели беснети и

Културно
наслеђе
Србије

јавио грчком министарству, да ће Грчку ако престане бити неутрална, потпомагати не само Русија већ и друге неке народности. „Овде се јавно говори о рату а г. Коронеос примно се те задаће, да изради нужну проглашавају на војнике народне гарде, које министар унутрашњих дела једним декретом на оружје позвива. Већ се говори о томе, ко ће бити ћенверао, који ће Черкезе у Тесалији напасти, а ко ће опет на Елпр напасти; флота се налази у заливу Арта и Водо, да би штитила покрет наше војске. Јединска банка ставила је влади знатну суму на расположење, за коју јемче више одличних особа руских. Супскрипције у корист народне флоте умножавају се с дана на дан, а пушке, које је покуповао обрштар Манос, раздељене су нашој војсци, која се налази близу Дафна и већа се у оружју. Једно је само, што за ово одушевљење запиње: т. ј. Фотијад-бег доставио је нашој влади, да ће Турска ради ректифицирати наше границе и протећи их до села Платана. Ала то је врло мало у сравнењу с оним, што земља жели, а са њоме и министар Командорос.“

— Турци су 16. о. м. опет повредили аустро-угарску границу. Једна чета Турака проvalila је код Осојника на аустријско земљиште, заробила дosta марзе и на сељаке, а и на цандаре пузала!!

СА ВОЈНОГ ПОЉА.

Од Тимочко-Моравске војске

14. Августа.

Војска под командом ќенерала ЧЕРЊАЈЕВА прешла је данас у наступање. Она је напала на Турке на просторији између Катуна и Добрујевца. Бој је трајао цео дан, од зоре до 8 са. у вече. Око 12 са., ступила је војска ќенерала ЧЕРЊАЈЕВА у свезу са војском пуковника ХОРВАТОВИЋА, који је на ово бојиште дошао, пошто је извршио један од најтежих маршева преко врлетних предела између Дрвени и Св. Аранђела. Наши губитци су незнани, и ако је пушчана и топовска ватра извирео силна је. Непријатељ узмиче, наша је јаска, победа је пред њима! —

16. Августа.

Данас у подне било је боја на целој предњој линији нашој. Користећи се шумовитим и испресецаним тереном, Турци су знатнијом силом били удали на наше лево крило. Њихов напад потпомаган је јаком артиљеријском ватром. Борба у шуми продужавала се до 5 са. у одбивању непријатеља суделовале су: бригада шабачка и ваљевска и два батаљона стајаће војске, под командом потпуковника ИЛИЈЕ МАРКОВИЋА и капетана ВОЈВОДИЋА. Са свима батеријама Турци су неколико пута са великим усилавањем напад понављали или им је наша војска увек јуначка отпора давала, и најпосле им је наша храбра ваљевска бригада тако одсудан удар задала, да су Турци разбијени морали у бегству спасења тражити. Јуни су тако најло бегали, да нису имали кад ни своје мртваце са бојишта уклонити, него су их у гомилама за собом оставили, па су најпосле и своје оружје бацали. Мноштво турског оружја и нарочито каваљеријских пушака, пало је у наше руке.

— Шест гроша!^{*}

Стари Јово преврне све цепове, али ситних пари није имао више од пет гроша и 20 пари. Стари Јово био је сиромах човек, понео је собом 14 фор. и он је још имао десетицу у целости.

— Дај ме по ово! рече Јово показујући 5 и по гроша.

— Шест гроша!^{*} рече суви Јеврејин.

Чича Јова је изашао из дућана, жао га променити десетицу, а „брдовски“ патријота ни мукајет. На послетку се чича Јова вратио и бацио десетицу на сто. Јеврејину се очи зајарише — биће ћара, помисли у себи. И доиста би чика профитирао при мењању, јер се чича није разумевao у српском новцу, да се није један брат Србин нашао у болти, те контролисао при мењању.

Кад се у гостиницу врнуо чича Јова је разместио српске паре на сто, развио српску заставу и побој је више стола а кнезеву слику обесио спроју главе, гледао је дugo у њу, зашиао је — а сањао је о свему пре, само не о ономе, ради чега је у Београд дошао. **Б.**

Одговорни уредник и издавалац Аксентије Мијатовић

Број наших рањеника износи 165. Међу овима су само 12 теже рањени; а остали сви имају лаке ране. Колико је погинуло, још се не зна. Губитци турски нису познати; али, судећи по гомилама мртвих, које су Турци на бојишту оставили, они су морали имати много веће губитке, него ми.

Непријатељ је сад сведен на одбранбен положај.

И са свију других тачака бојнога поља стижу нам добри гласови.

Од дринске војске.

16. Августа.

Синоћ у 9 са., напали су Турци на наш мало-зворнички положај у центруму. Напад је потпомаган топовима са В. Зворника. Бој је трајао преко 3 са., и свршио се одбијањем непријатељског напада и узмицајем Турака. Узмичући Турци ставили осам мртвих војника својих пре напада шапцем. На нашој страни нити је ко погинуо, нити је ко рањен.

ДОМАЋЕ ВЕСТИ.

* Петроградски одсек „словенског благотворног комитета“, приликом рођења принца престолонаследника, послao је кнезу Милану овај телеграм: „Чланони петроградског одсека благотворног комитета, добивши радостан глас о рођењу вашег принца, жеље му, да буде наследник потпуно самосталне српске државе!“

Његова Светлост кнез, одговорио је на ову дешави преко председника одсека ово: „Молим вас, да изјавите члановима петроградског одсека словенског комитета моју срдачну захвалност на њивој жељи, коју су изјавили приликом рођења мого сина. Тај позија доказ изјављених ми симпатија у овом тешком времену из средине великог руског народа, у толико је за ме пријатији, што ме више одушевљава и снажи на крваву борбу против највећег непријатеља словенске народности и вере православне.“

* Из Лознице, зграје и окрка послаше нам писмо, у коме претпостављају је знатку г. лекар ондашњи г. Сиберту, и госпођи Нери, која се нарочито одликовала у испирају и превијају разна, чиме је довршила да су многи рањеници оздравили и опет на бојиште отшли. Још су нам познати и већи примери патриотизма и пожртвовања из круга наших београдских госпођа, но ми ћemo то у своје време сумнити и свету приношити, нека се првача да су и наше Амазонке, у овим тешким и мучним тренутцима могле и умеле појмити своју племениту дужност, па је дивно и извршиле... а сад на посао ко на чему може. Мајке, браћа и сестре на дело оберучке, сад је време, да целом свету засведочимо шта вредимо. —

* Са Дрине, Јавора, Малог Зворника, Јанкове Клисуре, Томока, и свих крајева, где се наша војска налази, добили смо оширену извештају о прослави 10. августа, као дана рођења Његове Светлости кнеза. Свуда је војска држала благодарење а после службе војне старешине раздавале су одличија појединим часницима и војницима, за храброст, коју засведочише у бојевима противу дин-дешмана Турака. Је искам местима државе су в војене беседе, у којима су војене старешине представиле у свестраном погледу значај дана рођења кнеза. Жао нам је што нам простор листа не допушта, да те свечаности у свима оширеностима донесемо, али нам је мило, што можемо — на основу тих факата — бити тумач, племенитог осећања оданости и верности наше храбре војске, узданце наше лепше будућности, која из сто хиљада витешких грађа кличе: „живео кнез Милан Обреновић IV! смрт Турциу!“

* Граф Келер војнички официр из царске гарде пре неки дан приспео је у Београд у пратњи једног Чераса, и два козака, и данас је отпуштао ќенералу ЧЕРЊАЈЕВУ на бојиште.

Телеграми „Истоку.“

ПРАГ 15. августа.

Сјајна победа српских јунака код Алексинца напунила свако словенско срце усхићењем. Сва Чешка радује се с вами. Живјели српски соколови!

Уредништво „Народних Листова.“

ПРАГ 14. августа.

Радујемо се витештву јуначке војске ваше. Слава братском народу српском! Слава слободи! Чешки смигачи.

Одговори уредништва.

Поштовани уписницима из Курије по-здравље. Разумели смо за неуређеност у примању „Истока“ с поште, постаралисмо се да уђемо у траг тој неуређености, и на извесном месту тражићемо задовољења закона, који казни сва-чију самовољу. Само знајте, да до нас није кривице, јер експедиција се најачније отпраља свуда на све стране у присуству самог уредника овог листа. Ово исто важи и за остале рекламије, односно неуређеног примања нашег листа. Крушевачким пак уписницима нека је на знање, да смо се данас лично уверили, да се цео цак с писмима, који је у недељу упућен из Београда за Крушевача, где је био по пакет од пр. 88. бр. „Истока“ — данас вратио с пута у Београд, откуда, и зашто, не зна се; који пакет истом ће се данас по други пут послати. Па јесмо ли и можемо ми одговарати и за ову ненормалност?

Књижевне вести

Пре кратког времена изашла је у Москви у руском преводу од П. А. К драма г. Матије Бана „Мејрима и Бошњаци“. Неки руски листови хвалом су пропратили Банову „Мејриму“, а као што смо дознали из једних варшавских новина изашло је и на пољском језику у преводу Ј. Зморскога. Руски превод продаје се у књижарима: Глазној, Мамонтова, Соловјева и Глазунова у Москви по по једну рубљу ценом. Чав доходак намењен је у корист страдајућих и рањених Словена на балканском полуострву. У исту цељ чујемо продаје се и пољски превод.

ОГЛАСИ.

Након изаборавања син, односно унук, и брат

Мијаило Р. Христић,

у најлепшем цвету свога млађаног живота у 6 години после тродневног тешког болovanja пресели се у вечност 11. 08. м. у 2 са. по подне.

Ову тужну вест јављамо свима нашим сродницима, пријатељима, и молимо за тихо учешће у тузи нашој.

отац Риста С. Христић
и остале породица.

ЈАПУНЦЕТА од гуме за кишионике и шу од најбољег квалитета добио сам неколико комада. Ова јапунџета малога су боља од оних, која се обично из бечких фабрика овде продају. О томе су осведочени они, који су дали од мене купили. У Београду 28. јула.

2—3

Риста Попадић.

Јављам поштованој публици Шоповићево парно купатило ради сваки дан. Пара има сваки дан. Туш ладан има пре и после подне. Када има пре и после подне. За рањенике има парно купатило два пут преко недеље и то: понедељником и средом.

У исто време може и грађанство купати се. За рањенике безплатно.

Марија Мачановић
закупница Шоповићевог парног купатила.

3—3

Штампано у државном Културном наслеђе Србије